

НЕДІЛЬКО Я. В.,доктор філософії в галузі права (PhD),
асистент кафедри кримінального
процесу та криміналістики*(Навчально-науковий інститут права
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка)*Стаття поширюється на умовах
ліцензії CC BY 4.0

УДК 343.1

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2025.4.1.34>**МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО
ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ КІБЕРПРАВООПОРУШЕНЬ
(ПРОЦЕСУАЛЬНІ ТА КРИМІНАЛІСТИЧНІ АСПЕКТИ)**

Стаття присвячена аналізу певних особливостей міжнародного співробітництва під час розслідування кримінальних кіберправопорушень. У сучасному світі зростає кількість транснаціональних кримінальних правопорушень, зумовлених активним використанням інформаційних комп'ютерних технологій, де особи, які їх вчиняють та «електронні сліди» можуть перебувати у юрисдикціях різних іноземних країн. Це створює процесуальні та тактичні складності для їх розслідування. У статті розглянуті аспекти міжнародного співробітництва, зокрема визначення поняття, процесуальну регламентацію (міжнародну та національну). Зауважено про форми міжнародного співробітництва під час кримінального провадження: міжнародна правова допомога, екстрадиція, тимчасова передача осіб, перейняття кримінального переслідування, а також створення спільних слідчих груп. Особливу увагу приділено найпоширенішим процесуальним діям: врученню документів та допиту. Наголошується на важливості дотримання належної правової процедури, адже порушення може призвести до визнання отриманих відомостей недопустимими. Також, наголошується на тривалості термінів отримання інформації, що негативно впливає на строки досудового розслідування. Вирішенням цієї проблеми може стати ратифікація Другого додаткового протоколу до Конвенції про кіберзлочинність, який створює правову основу для прямої співпраці з постачальниками послуг, прискореного обміну інформацією та зменшення підстав для відмови у міжнародному співробітництві. На основі проведеного дослідження робляться висновки про необхідність чіткого дотримання кримінального процесуального законодавства та міжнародних договорів, ратифікації та імплементації норм Другого додаткового протоколу до Конвенції про кіберзлочинність, розробки практичних рекомендацій щодо підготовки запитів та посилення спеціалізації кадрів у галузі цифрової криміналістики.

Ключові слова: міжнародне співробітництво, досудове розслідування, кримінальні кіберправопорушення, електронні докази, міжнародна правова допомога, повідомлення про підозру, допит в режимі відеоконференції.

Nedilko Ya. V. International cooperation in the investigation of criminal cybercrimes (procedural and forensic aspects)

The article analyzes specific features of international cooperation in the investigation of criminal cybercrimes. In the modern world, the number of transnational criminal offenses is increasing, driven by the active use of information

and computer technologies, where offenders and "electronic traces" may be located in the jurisdictions of various foreign countries. This creates procedural and tactical difficulties for their investigation. The article examines aspects of international cooperation, including the definition of the concept and its procedural regulation (international and national). The forms of international cooperation in criminal proceedings are noted: international legal assistance, extradition, temporary transfer of persons, transfer of criminal prosecution, and the creation of joint investigative teams. Particular attention is paid to the most common procedural actions: serving documents and interrogation. The importance of observing proper legal procedure is emphasized, as violations can lead to the inadmissibility of obtained information. Also, the lengthy terms for obtaining information are highlighted, which negatively affects the duration of pre-trial investigations. The ratification of the Second Additional Protocol to the Convention on Cybercrime can be a solution to this problem, as it creates a legal basis for direct cooperation with service providers, accelerated information exchange, and reduced grounds for refusing international cooperation. Based on the conducted research, conclusions are drawn regarding the necessity of strict adherence to criminal procedural legislation and international treaties, the ratification and implementation of the norms of the Second Additional Protocol to the Convention on Cybercrime, the development of practical recommendations for preparing requests, and strengthening the specialization of personnel in the field of digital forensics.

Key words: *international cooperation, pre-trial investigation, criminal cybercrimes, electronic evidence, international legal assistance, notice of suspicion, video conference interrogation.*

Вступ. У сучасному світі дедалі більша кількість кримінальних правопорушень має транснаціональний характер. Це зумовлено активним використанням злочинцями засобів інформаційних комп'ютерних технологій (комп'ютерів, планшетів, телефонів тощо) у протиправних цілях.

Вчинення таких правопорушень має свою особливу специфіку. Так, особа, яка вчиняє зазначені протиправні діяння, потерпілий та «електронні сліди» можуть перебувати у юрисдикціях різних іноземних країн, що у свою чергу, зумовлює процесуальні та тактичні особливості проведення розслідування. Тому швидке, повне та неупереджене розслідування кримінальних кіберправопорушень неможливе без налагодженої системи здійснення міжнародного співробітництва.

У 2022 році органами досудового розслідування та прокуратури було надіслано 388 звернень в іноземні країни щодо виконання процесуальних дій, з яких виконано 330 (85,1%). Протягом 2023 року надіслано 466 звернень, виконано 404 (86,7%). У наступному 2024 році надіслано 574, виконано 416 або (72,5%) [1].

Наведена статистична інформація свідчить, що кількість міжнародних звернень стосовно проведення процесуальних дій на території іноземних держав, має певну тенденцію до зростання. Це обумовлено нагальною потребою у безпосередньому виявленні, фіксуванні, вилученні, зберіганні, дослідженні, оцінці та використанні доказів, у тому числі електронних, які знаходяться у юрисдикції зарубіжних країн.

Разом з тим, здійснення міжнародного співробітництва під час розслідування кримінальних кіберправопорушень має певні труднощі процесуального та криміналістичного характеру, зумовлені особливостями їх вчинення – за допомогою засобів інформаційних комп'ютерних технологій та специфікою роботи з електронними доказами.

Окрім цього, ефективність міжнародного співробітництва під час розслідування даних протиправних діянь, значно знижується через відсутність як у міжнародних угодах, так і у вітчизняному законодавстві норм, що забезпечували б швидке отримання електронних доказів.

Постановка завдання. Метою дослідження є проаналізувати певні процесуальні та тактичні особливості здійснення міжнародного співробітництва під час розслідування кримінальних кіберправопорушень, а також надати пропозиції щодо удосконалення правового регулювання у даній сфері.

Результати дослідження. Кримінальний процесуальний кодекс України (далі – КПК України) не містить визначення міжнародного співробітництва під час кримінального провадження.

Проте, як слушно зазначає Н. М. Ахтирська, у ст. 542 КПК України визначається обсяг міжнародного співробітництва шляхом перерахування його видів, перелік яких не є вичерпним. Цілком доречно, науковець зазначає, що міжнародне співробітництво під час кримінального провадження – це унормована міжнародними угодами та національним законодавством діяльність компетентних органів держав, спрямована на виконання завдань кримінального судочинства, яка визначається режимом обов’язковості (за наявності угоди) або добровільності (за взаємністю) з використанням відповідних меті засобів, строків та контролю за дотриманням прав людини [2, с. 40].

Переважає більшість науковців розглядають міжнародне співробітництво під час кримінального провадження з точки зору кримінального процесуального права, залишаючи поза увагою криміналістичні аспекти його здійснення.

Особливо важливу роль, ефективно міжнародне співробітництво відіграє під час досудового розслідування кримінальних кіберправопорушень. Зважаючи на це, а також на специфіку роботи з електронними доказами у зазначених протиправних діях, вважаємо за доцільне приділити увагу дослідженню міжнародно-правової діяльності саме у структурі цифрової криміналістики як окремої криміналістичної теорії [3].

Під міжнародним співробітництвом під час розслідування кримінальних кіберправопорушень варто розуміти узгоджену діяльність органів досудового розслідування, прокуратури та слідчих суддів з компетентними органами іноземних держав і міжнародними організаціями, спрямовану на ефективне виявлення, збирання, дослідження, оцінку та використання доказів, у тому числі електронних, а також на здійснення інших процесуальних дій за межами національної юрисдикції, з метою повного, швидкого та неупередженого розслідування даних протиправних діянь.

Процесуальна регламентація міжнародного співробітництва у сфері розслідування кримінальних кіберправопорушень поділяється на два види: 1) міжнародну та 2) національну.

Так, перший вид регулюється низкою міжнародних нормативних актів. До них належать Конвенція про кіберзлочинність та Протоколи до неї, Конвенція ООН проти транснаціональної організованої злочинності та Протоколи до неї, Європейська конвенція про взаємну правову допомогу та Протоколи до неї, Європейська конвенція про видачу правопорушників та Протоколи до неї тощо.

Національна процесуальна регламентація насамперед обумовлена Конституцією України, Кримінальним кодексом України, Кримінальним процесуальним кодексом України, Законами України: «Про оперативно-розшукову діяльність», «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України», «Про міжнародні договори України», «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю», Інструкцією про порядок використання правоохоронними органами України інформаційної системи Міжнародної організації кримінальної поліції – Інтерпол тощо.

Міжнародне співробітництво під час розслідування кримінальних кіберправопорушень може відбуватися у наступних формах: 1) міжнародна правова допомога; 2) екстрадиція; 3) тимчасова передача осіб; 4) перейняття кримінального переслідування; 5) створення спільних слідчих груп.

Загалом, під міжнародною правовою допомогою розуміють проведення компетентними органами однієї держави процесуальних дій, виконання яких необхідне для досудового розслідування (п. 1 ч. 1 ст. 541 КПК України).

Не вдаючись у дискусії щодо визначення поняття та видів процесуальних дій, що можуть бути проведені під час міжнародного співробітництва, вважаємо слушною запропоновану класифікацію таких дій Ю. М. Чорноус у своєму дослідженні [4].

Найпоширенішими процесуальними діями, які можуть бути проведені при здійсненні міжнародного співробітництва під час розслідування кримінальних кіберправопорушень є: вручення документів, тимчасовий доступ до речей і документів, а також допит.

Під поняттям «вручення документів» слід розуміти документи та рішення, долучені до запиту компетентного органу іноземної держави про міжнародну правову допомогу, які підлягають передачі визначеній у запиті особі (ч. 1 ст. 564 КПК України).

У контексті розслідування кримінальних кіберправопорушень, де суб'єкти кримінального провадження у переважній більшості перебувають на території іноземних держав, вручення документів є однією з важливих форм міжнародної правової допомоги. Це дозволяє забезпечити належне повідомлення осіб про їх права та обов'язки, а також про перебіг досудового розслідування.

Одними із основних видів документів, які можуть бути вручені особі на стадії досудового розслідування кримінальних кіберправопорушень під час міжнародного співробітництва можуть бути: 1) повідомлення про підозру; 2) повістка про виклик; 3) постанова про визнання особи потерпілим; 4) рішення про закриття або зупинення кримінального провадження; 5) копія обвинувального акту; 6) запит про отримання інформації тощо.

Якщо під час розслідування кримінальних кіберправопорушень необхідно вручити повідомлення про підозру особі, яка знаходиться за межами України, і місце проживання (перебування) такої особи відоме, слідчий, прокурор зобов'язаний звернутися до компетентних органів іншої країни, через уповноважені (центральні) органи України із запитом про міжнародну правову допомогу, з метою виконання окремих процесуальних дій, а саме вручення особі письмового повідомлення про підозру [5, с. 216].

Така ж процесуальна процедура застосовується до вручення інших видів документів, про що засвідчує судова практика.

Наприклад, в ухвалі слідчого судді ВАКС від 29 липня 2020 року у справі № 991/5574/20 зазначається, що відповідно до вимог КПК України, особі (якщо вона проживає за кордоном) повідомлення про підозру має бути вручене згідно з міжнародним договором про правову допомогу. Якщо ж повідомлення про підозру неможливо вручити внаслідок того, що місцезнаходження особи невідоме, то мають бути вжиті заходи для вручення у спосіб, передбачений КПК України для вручення повідомлень [6].

Існують непоодинокі випадки, коли суб'єкти розслідування, володіючи інформацією, що особа знаходиться за межами України, повідомляють про підозру з порушенням вимог Кримінального процесуального законодавства України.

Так, в ухвалі Київського районного суду м. Харкова від 29 травня 2025 року у справі № 953/7119/23 вказується, що слідчий мав достовірну обізнаність про факт законного перетину особою державного кордону, здійснив вручення повідомлення про підозру за місцем його реєстрації (представнику КП «Жилкомсервіс» та директору керуючої компанії «Монте Плаза»). З огляду на це, слідчий суддя зазначив, що орган досудового розслідування повинен був здійснити дії про виклик особи, яка проживає за кордоном згідно з міжнародним договором про правову допомогу, згода на обов'язковість якої надана Верховною Радою України, а за відсутності такого – за допомогою дипломатичного (консульського) представництва. В такий же спосіб слідчий або прокурор повинні були вручити особі повідомлення про підозру. За вказаних обставин, враховуючи, що було порушено процедуру повідомлення про підозру особі, слідчий суддя прийшов до висновку, що повідомлення про підозру не здійснено у встановленому законом порядку [7].

Тому, розуміння того, в якій саме країні знаходиться ймовірний підозрюваний, відіграє вагомий роль для дотримання належної правової процедури під час розслідування кримінальних кіберправопорушень.

Варто зазначити, що для встановлення місцезнаходження особи її можуть оголосити в міжнародний розшук (ст. 281 КПК України), а досудове розслідування в цей час зупиняється (п. 2 ч. 1 ст. 280 КПК України).

Після повідомлення про підозру, варто спрямовувати ще один запит про міжнародну правову допомогу до відповідних компетентних органів з проханням встановити точну адресу проживання такого підозрюваного та допитати його вже у статусі підозрюваного.

Відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 280 КПК України досудове розслідування, після повідомлення особі про підозру може бути зупинене, якщо виникла необхідність у виконанні процесуальних дій у межах міжнародного співробітництва.

На нашу думку, хоча це положення є позитивним з погляду необхідності виконання складних міжнародних запитів, воно також приховує в собі негативний аспект – ризик виконання слідчим (прокурором) такого запиту як інструменту для затягування досудового розслідування.

Для більш оперативного реагування на кримінальні кіберправопорушення можна направити запит про отримання інформації каналами Національного контактного пункту з реагування на кіберзлочини.

Наприклад, Департаментом кіберполіції НП України каналами Національного контактного пункту з реагування на кіберзлочини було направлено запит французькому інтернет провайдеру про отримання інформації щодо сайтів, через які здійснювалося розповсюдження продукції порнографічного характеру. Французська сторона надала відповідь на запит, однак повідомила, що необхідно звернутись до правоохоронних органів Французької республіки з дорученням про міжнародно-правову допомогу з метою отримання більш детальної інформації, щодо користувача, який використовує виділений сервер [8].

Тому, направлення запиту про отримання інформації безпосередньо до іноземного інтернет-провайдера, навіть через канали Національного контактного пункту з реагування на кіберзлочини є засобом отримання оперативної інформації, після чого, варто звертатися із запитом про міжнародно-правову допомогу.

Проте, на нашу думку, така процедура під час досудового розслідування кримінальних кіберправопорушень є довготривалою, оскільки вона по суті дублює етапи отримання інформації, потребуючи спочатку оперативний, а потім – повноцінний запит про міжнародно-правову допомогу. Кожен з цих етапів пов'язаний з тривалими за часом процесуальними процедурами, перекладами, необхідністю узгодження з компетентними органами іноземної держави, що збільшує час, необхідний для отримання критично важливих доказів, а також негативно впливає на оперативність розслідування кримінальних кіберправопорушень.

У той час як вручення документів забезпечує належне повідомлення учасників провадження про їх правовий статус чи про перебіг кримінального провадження, безпосереднє збирання електронних доказів під час розслідування кримінальних кіберправопорушень вимагає проведення інших, не менш важливих процесуальних дій за межами національної юрисдикції. Серед таких дій, що мають першочергове значення для розслідування зазначених протиправних діянь, виділяють допит свідка, підозрюваного та потерпілого.

На практиці слідчий, прокурор направляють запит про міжнародну правову допомогу до компетентних органів іноземної країни щодо проведення допиту особи. Зміст та форма запиту про проведення допиту повинна відповідати вимогам ст. 552 КПК України. Зазвичай, суб'єкт розслідування формує питання в запиті, які необхідно поставити допитуваній особі, в загальному порядку.

Іноземний орган, який проводить допит за запитом компетентних органів України, нерідко обмежується виключно постановкою питань, викладених у запиті, або ж пропонує надати письмові відповіді на запитання особі, замість повноцінного допиту.

У процесуальному аспекті, відомості, які містяться в матеріалах, отриманих у результаті виконання дій (в даному випадку допиту), органами іноземної держави та за процедурою, передбаченою законодавством запитуваної держави, не потребують легалізації

і визнаються судом допустимими, якщо під час їх отримання не було порушено засади справедливого судочинства, права людини і основоположні свободи (ч. 2 ст. 550 КПК України).

Натомість, у криміналістичному аспекті, велика кількість необхідної для розслідування кримінальних кіберправопорушень інформації може бути не отримана у повному обсязі, оскільки «формалізований» характер допиту, який обмежується лише постановкою питань із запиту, унеможливорює застосуванням слідчим (прокурором) повного арсеналу тактичних прийомів.

З огляду на це, для підвищення ефективності отримання інформації під час допиту в рамках міжнародного співробітництва щодо кримінальних кіберправопорушень, на нашу думку, необхідно дотримуватися таких криміналістичних рекомендацій при формуванні запитань у запиті:

1) питання варто формулювати чітко та конкретно, передбачаючи можливі варіанти відповідей, а також необхідність їх уточнень. Оскільки іноземний орган може не мати повного уявлення про обставини кримінального провадження, доцільно формувати цілісні блоки питань, що охоплюють усі необхідні аспекти;

2) питання слід формулювати таким чином, щоб вони допомагали отримати інформацію про джерела електронних доказів, способи їх використання, місцезнаходження відповідних даних (логіни, паролі, ідентифікатори пристроїв, криптовалютні гаманці, IP-адреси тощо);

3) обов'язково у запиті необхідно зазначати, якщо це дозволено законодавством запитуваної держави, щоб допит проводився із застосування відеозапису, який додається до матеріалів. Такий відеозапис дозволить українському слідчому (прокурору), оцінити невербальні прояви допитуваної особи, зробити власні висновки щодо щирості та достовірності наданих показань;

4) доцільно зазначити у запиті прохання до іноземного органу уточнювати будь-які незрозумілі, розмиті або суперечливі відповіді, якщо це можливо відповідно до їхнього процесуального законодавства. Це допоможе мінімізувати втрату важливої інформації, яка могла б бути отримана під час особистого допиту українським слідчим чи прокурором.

Застосування цих криміналістичних порад може значно підвищити якість та повноту інформації, отриманої в результаті допиту під час міжнародної правової допомоги у кримінальних кіберправопорушеннях.

Проте, найліпший спосіб вирішення цього питання це допит в режимі відеоконференції під час виконання міжнародно-правового запиту. Для цього необхідно, насамперед, ратифікувати Другий Додатковий протокол до Конвенції про кіберзлочинність, у якому розглядається можливість отримання показань у режимі відеоконференції, а також внесення відповідних змін до КПК України.

Крім того, здійснення міжнародного співробітництва під час розслідування кримінальних кіберправопорушень зіштовхується ще з однією проблемою – тривалим терміном отримання інформації необхідної для розслідування зазначених протиправних діянь, що впливає на загальні строки досудового розслідування.

Про це засвідчує вивчення судової практики. Так, в Ухвалі Печерського районного суду м. Києва від 19 січня 2022 року наводиться про те, що 22.08.2019 року Генеральною прокуратурою України направлено міжнародний запит про проведення тимчасового доступу до речей і документів, які знаходяться у володінні компетентних органів Литовської Республіки. До моменту винесення даної ухвали відповіді на міжнародне доручення не було отримано [9].

У вирокі Дарницького районного суду м. Києва від 6 листопада 2024 року зазначається, що 24.07.2014 року Генеральна прокуратура України направила запит про міжнародну правову допомогу до компетентних органів Угорської Республіки, відповідь надійшла 11.12.2014 року [10].

Значним кроком на шляху подолання зазначеної та інших проблем, підвищення ефективності збору доказів в електронній формі може стати ратифікація Другого додаткового

протоколу до Конвенції про кіберзлочинність, а також подальша імплементація даних норм у Кримінальне процесуальне законодавство України. Протокол створює правову основу для прямої співпраці з постачальниками послуг, забезпечує прискорений обмін інформацією про абонентів і трафік, розширює можливості співробітництва в надзвичайних ситуаціях, а також оновлює процедуру відеоконференцій та зменшує підстави для відмови у міжнародному співробітництві, що є вкрай важливим для здійснення міжнародного співробітництва під час розслідування кримінальних кіберправопорушень [11].

До того ж, Протокол дозволяє країнам, які його ратифікували, надсилати прямі запити до постачальників послуг (інтернет-провайдерів, хмарних сервісів тощо) в іншу державу-учасницю для отримання інформації про абонентів та інформації про реєстрацію доменних імен, минаючи складний шлях традиційної міжнародної правової допомоги (статті 4, 5) [12].

Протоколом також передбачається механізм прискореного обміну інформацією (стаття 7, 8) [12], що є особливо важливим для розслідування кримінальних кіберправопорушень, враховуючи їх транснаціональний характер. Даний механізм дозволяє оперативно отримувати необхідні дані, що є однією з головних проблем традиційної міжнародної правової допомоги.

Висновки. Узагальнюючи проведене дослідження особливостей здійснення міжнародного співробітництва під час розслідування кримінальних кіберправопорушень, можна дійти наступних висновків.

1. Для забезпечення належної доказової бази й уникнення процесуальних порушень, особливо важливим є чітке та неухильне дотримання вимог кримінального процесуального законодавства України, а також міжнародних договорів під час здійснення міжнародного співробітництва. Будь-яке відхилення від встановлених процедур, особливо при врученні документів або отриманні доказів з-за кордону, може призвести до визнання отриманих відомостей недопустимими, що унеможливить подальше притягнення особи до кримінальної відповідальності. Ця необхідність особливо гостро постає у контексті роботи з електронними доказами, де специфіка їх виявлення, вилучення, фіксації та зберігання вимагає суворого дотримання встановлених стандартів.

2. Таким чином, для подальшого удосконалення міжнародного співробітництва під час розслідування кримінальних кіберправопорушень необхідно: 1) ратифікувати й імплементувати норми Другого додаткового протоколу до Конвенції про кіберзлочинність у національне законодавство України; 2) розробити практичні рекомендації з підготовки запитів про міжнародну правову допомогу при розслідуванні кримінальних кіберправопорушень; 3) посилити підготовку та спеціалізацію кадрів у галузі цифрової криміналістики, здатних ефективно працювати з електронними доказами та налагоджувати оперативну міжнародну взаємодію.

Список використаних джерел:

1. Про зареєстровані кримінальні правопорушення та результати їх досудового розслідування. Офіс Генерального прокурора. URL: <https://gp.gov.ua/ua/posts/pro-zareyestrovani-kriminalni-pravoporushennya-ta-rezultati-yih-dosudovogo-rozsliduvannya-2> (дата звернення 09.07.2025).

2. Ахтирська Н. М. Міжнародне співробітництво під час кримінального провадження: теоретичні та практичні аспекти : монографія. Київ : Логос, 2019. 576 с.

3. Неділько Я. В. Завдання та система цифрової криміналістики. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 2. С. 458–460. DOI <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-2/113>.

4. Чорноус Ю. М. Міжнародна правова допомога: зміст та питання удосконалення реалізації. *Вісник кримінального судочинства*. 2015. № 2. С. 95–101. URL: https://vkslaw.knu.ua/images/verstka/2_2015_Chornous.pdf (дата звернення 09.07.2025).

5. Атаманов О. М. Повідомлення про підозру особі, місцезнаходження якої не встановлено або яка перебуває за межами України : дис. ... д-ра філософії / Національна академія внутрішніх справ. Київ, 2021. 309 с.

6. Ухвала Вищого антикорупційного суду від 29 лип. 2020 р. Справа № 991/5574/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/90683483> (дата звернення 09.07.2025).

7. Ухвала Київського районного суду міста Харкова від 29 трав. 2025 р. Справа 953/7119/23. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/127782524> (дата звернення 09.07.2025).

8. Вирок Оболонського районного суду міста Києва від 10 лют. 2025 р. Справа № 756/9738/17. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/125091512> (дата звернення 09.07.2025).

9. Ухвала Печерського районного суду міста Києва від 19 січ. 2022 р. Справа № 757/2501/22-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/103430603> (дата звернення 09.07.2025).

10. Вирок Дарницького районного суду міста Києва від 6 листоп. 2024 р. Справа № 753/6650/17. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/122908375> (дата звернення 09.07.2025).

11. Ахтирська Н. М. Одержання доказів в електронній формі в світлі другого додаткового протоколу до Конвенції про кіберзлочинність. Криміналістика і судова експертиза. 2022. Вип. 67. С. 188–200. DOI: <https://doi.org/10.33994/kndise.2022.67.21>.

12. Second Additional Protocol to the Convention on Cybercrime on enhanced cooperation and disclosure of electronic evidence : Convention 12.05.2022. No. 224. URL: <https://rm.coe.int/1680a49dab> (дата звернення: 09.07.2025).

Дата першого надходження рукопису до видання: 23.07.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 26.08.2025

Дата публікації: 26.09.2025

